

[Statsministeren]

jo ikke bilde folk noget ind, der er uholdbart; hvem har glæde af det? Ja men hr. Svend Auken tale i dag om kortere arbejdstid sammenholdt med, at compensationen skal holdes inden for de rammer, der er plads til, kan jeg ikke se fører til andet end et kraftigt reallønsfald for lønmodtagerne, og det troede jeg ikke var socialdemokratiets politik, skønt jeg godt ved, at socialdemokratiet sørgede for større reallønsnedgang i de sidste år under den socialdemokratiske regering, end vi har været i stand til at præstere.

Så bebrejder hr. Svend Auken mig, at jeg har givet udtryk for, at en arbejdstidsnedsættelse ikke vil føre til, at der ansættes flere i den offentlige sektor. Det er sandt; det har jeg givet udtryk for. Men jeg tilføjede, at der, i samme omfang som de offentligt ansatte vil undlade at kræve fuld løncompensation i forbindelse med arbejdstidsforkortelse, kan blive tale om at drøfte ansættelse af flere for de sparede penge. Det, der ikke var plads til, er, at en nedsat arbejdstid skulle føre til en tilsvarende forøgelse af statens lønudgifter og den dertil svarende forøgelse af skattetrykket, som igen ville blive en belastning for vore private arbejdspladser og sætte en lønglidning i gang, som ville ødelægge de forbedringer i konkurrenceevnen, vi har skabt og fortsat har brug for.

Hr. Svend Auken, hr. Gert Petersen, fru Anne Grete Holmsgård og mange andre var inde på den sociale udvikling gennem de to år under firkløverregeringen, og jeg vil også gerne sige et par ord om det.

Jeg syntes oprigtig talt, at de fik tegnet et vrangbillede – jeg kan også sige et vrængbillede – i forhold til det, som er kendsgerningerne. Man vil så gerne skabe det billede, at regeringen er i gang med at ødelægge velfærdsstaten. Man taler i det hele taget både her i salen og udenfor, så man skulle tro, vi havde mindst halveret de sociale ydelser eller noget i den stil. Men det er jo ikke det, der er sket.

Må jeg minde om, at udgifterne til social- og sundhedsformål udgør omkring halvdelen af de samlede offentlige udgifter. At der skulle være tale om, hvad man overhovedet kan kalde voldsomme nedskæringer på dette område, er direkte forkert. Må jeg minde om, at udgifterne på social- og sundhedsområdet fra 1982 til 1985 i løbende priser er steget med 21 mia kr. I 1982 var de samlede udgif-

ter på de to områder 130 mia kr., i 1983 voksede tallet til 139,8, i 1984 146 mia kr., og i 1985 vil det efter det finanslovsforslag, finansministeren har fremsat, blive til knap 152 mia kr. Det er løbende priser.

Hvis vi gør op, hvad det svarer til i faste priser, er der tale om en stigning fra 1982 til 1985 af det offentlige udgifter, af statens udgifter på social- og sundhedsområdet, med 1,6 mia kr. Jeg gentager, det er i faste priser. Hvordan kan man så finde belæg for, at vi skulle være i gang med at ødelægge vores social- og sundhedsvæsen? Det passer jo overhovedet ikke med tallene.

Regeringen har med de gennemførte besparelser og omlægninger for stat og kommuner under ét opnået, hvad jeg gerne vil erkende er en opbremsning i det offentlige resourceforbrug. Ser man f.eks. på antallet af medarbejdere, af beskæftigede, hvad møder vi dog ikke også her af grundløs agitation: regeringen fyrer titusinder af ansatte hos det offentlige. Ja men det passer jo ikke. Antallet af beskæftigede i den sociale sektor udviser en stigning på 6 pct. fra januar 1981 til januar 1982, på 4 pct. fra 1982 til 1983, og beskæftigelsen er uændret fra januar 1983 til januar 1984, men det har vi også ønsket, fordi vi har erkendt, at vi, hvis vi skal have orden i samfundsøkonomien, ikke kan blive ved med at ansætte titusinder af nye år efter år hos det offentlige. Men vi har ikke fyret, vi har ikke nedskåret tallet.

Andre områder har man nævnt, f.eks. dagpengeordningen, i debatten, og hvad har vi ikke måttet høre. Må jeg minde om, at de offentlige udgifter til arbejdsløsheds- og sygedagpenge i Danmark udgør i alt 25 mia kr. i 1984. Ser vi på dagpengene, erkender jeg, at regeringen har gennemført en form for fastfrysning, det er rigtigt. Men det skal dog føjes til, at der for de lavere indkomstgrupper er tale om, at man ikke rammes af fastfrysningen. De lavere indkomstgrupper, som kommer på dagpenge, vil fortsat modtage 90 pct. af hidtidig løn i dagpenge. Hertil kommer, at der er gennemført en særlig regulering for den del af de ledige på individuel sats, som ikke inden for et år har fået reguleret beregningsgrundlaget.

Man kan tage karensdagen – det var da herligt, hvis man havde kunnet lade som ingenting, hvis man havde kunnet sige: det system, vi havde, virker godt, vi kan bevare